

Διευθύνται ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ καὶ ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁὐ πάύσομαι τὰς χάριτας
κατὰ τὰς Μοῦσαις συγκατομνόνες,
ἡδέισταν σε(τυγίαν.»
Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. Στ.673 - 5

Ο ΧΡΕΩΣΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΛΑΝΤΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ὁ κύριος ἦτο πλουσιώτατος. Δὲν εἶχε μόνον αὐτὸν τὸν δούλον, ἀλλὰ καὶ ἄλλους δούλους πολλούς. Ὁ δὲ ἑναγχος εὐεργετηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρέτης, ἐξερχόμενος ἐκ τῆς αἰθούσης, ἐν ᾗ πρὸ μιᾶς ἔτι στιγμῆς εὕρισκετο πρηνῆς ἐνώπιον τοῦ κυρίου του, συναντᾶται μὲ ἓνα δυστυχῆ σύνδουλόν του, ὅστις τῷ ὄφειλεν ἐλαχίστην τινὰ ὀφειλὴν, ἑκατὸν μόλις δηνάρια. Συγκρίνατε, ἀγαπητοί, τὰ ἑκατὸν ταῦτα δηνάρια, τὰ ὅποια οὐδὲ μὲ ἑκατὸν δραχμὰς ἰσοδυναμοῦσι, μὲ τὰ μύρια τάλαντα, τὰ ὅποια ἐκπροσωποῦσι ποσὸν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων φράγκων, καὶ θὰ ἴδῃτε πόσον τὸ χρέος τοῦ συνδούλου ἦτο εὐτελέστατον παραβαλλόμενον πρὸς τὴν μεγάλην ὀφειλὴν, ἣν ὁ μεγαλόδωρος κύριός του πρὸ ὀλίγου τῷ ἐχάρισεν. Ἄλλ' ὁ δούλος, ἂν ἦτο εἰς χρεὴ πλούσιος, ἦτο ὅμως εἰς αἰσθησιν καὶ

εὐσπλαγγίζην πτωχός. Διὸ καὶ συλλαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τρυχήλου καὶ πνίγων ἀγρίως αὐτόν, ἀπόδος μοι, τῷ ἐκράνυαζεν, ἀπόδος μοι, ὅ,τι ὀφείλεις. Βλέπετε πῶς δὲν τῷ ἔλεγεν: ἀπόδος μοι τὰ ἑκατὸν δηνάρια, διότι ἤσχύνετο ν' ἀναφέρῃ τὴν μηδαμινὴν ποσότητα, ἀλλὰ μεγαλοποιεῖ τὰ πράγματα: ἀπόδος μοι, ἔλεγεν, ὅ,τι ὀφείλεις. Καὶ ἐμικᾶτο ὡς λέων καὶ ἤφριζεν ὡς κάμηλος καὶ ὠρύετο ὡς δαίμων κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ πάντα ἀποδώσω σοι· ὁ ἄλλος τῷ ἀπήντησε κλαίων· Συγχώρησόν μοι διὰ τὴν βραδύτητα. Δὲν θὰ σε ἀδικήσω. Ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ σπεύσω ἐντὸς ὀλίγου ν' ἀποσβέσω τὸ πρὸς σὲ χρέος μου. Εἶναι ἄλλως τε τόσον ἀσήμαντόν. Μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί.

— Νὰ μακροθυμήσω! Ὁχι, ἀρκετὰ σε περιέμεινα. Μὲ χρεωστεῖς· θὰ με πληρώσης.

— Ναι, ἀλλὰ δὲν ἔχω.

— Θὰ με πληρώσης· τοῦτο ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη καὶ ὁ νόμος ὁ ἀνθρώπινος.

— Ἄλλ' ὑπεράνω τῆς δικαιοσύνης ἵσταται τὸ ἔλεος, καὶ ὑπεράνω τοῦ ἀνθρωπίνου ὁ θεὸς νόμος. Μακροθύμησον· ἐνημῆθητι ὅτι καὶ σὺ εἶσαι ἐφάμιλλος· καὶ ἂν αὐριον καὶ σὺ πταίτης, τί θὰ

κάμης όταν ο νόμος επιπέση λάβρος κατά σου και άδυσώπητος, ως τώρα άδυσωπήτως σύ επιπίπτεις έναντίον μου ;

'Αλλ' ο δούλος δέν εισήκουσε τόν σύνδουλόν του και άπελθών έβαλεν αυτόν εις φυλακήν ο θηριώδης και άχάριστος.

'Ιδόντες δέ οι σύνδουλοι τὰ γενόμενα έλυπήθησαν και μεταδάντες πρὸς τόν κύριόν των, διεσάφησαν εις αυτόν όλην τήν αλήθειαν. Τότε, προσκαλέσας ο κύριος τόν σκληρόν δούλον τῷ είπε: « Δούλε πονηρέ, όλον τό χρέος έκαινο τό ύπέρογκον σοί το έχάρισα, καμφθείς από τās παρακλήσεις σου' δέν έπρεπε λοιπόν και σύ νά καμφθής από τού συνδούλου σου τὰ δάκρυα καινά τόν έλεήσης, καθώς έγω σέ ήλέησα ; » Και θυμωθείς τόν παρέδωκεν εις τούς βασανιστάς, διό νά τόν βασανίζωσιν ίσοβίως.

Ε'.

"Ας συγχωρώμεν διό νά συγχωρηθώμεν. Διότι ο Θεός θά κρίνη άνηλεώς έκείνους, οίτινες έφάνησαν άνηλεείς.

'Αλλ' όχι' άν μνησικακώμεν, ο Θεός από τής ζωής ταύτης θά μάς παραδώσει εις δημίους και βασανιστάς. Διότι μήπως ο μνησικακος και ένταύθα δέν βασανίζεται και δέν κολάζεται ;

Παύσωμεν λοιπόν νά μισώμεν τούς όμοίους μας. Και επειδή κατά τόν ήμέτερον Πλούταρχον, « ή διάθεσις είναι τής πράξεως σπέρμα » άς συγχωρήσωμεν, ως είπεν ο Κύριος, τὰ περατώματα τών αδελφών ήμῶν από τών καρδιών ήμῶν. Ναι, από τών καρδιών ήμῶν ! Μήπως έπλάσθημεν ίνα μισήσωμεν ; μήπως ή φυσιολογική και κανονική τής ψυχής μας κατάσταση δέν είναι ή άγάπη και ή άδελφωσις ;

Μακράν λοιπόν τὰ όπλα' αλλά μακράν και τὰ ένδύμυχα ύπουλα μέσx. Καθαρίσωμεν τās χείρας, αλλά και τās ψυχάς από τās σκέψεις τās πονηράς. Και τότε μόνον αίροντες όσίας χείρας πρὸς τόν Τίμιον Σταυρόν, ένθα ή άρετή τής άνεξικακίας με αίματηρά γράμματα έγράφη, θά δικαιούμεθα, έκείνης προπορευομένης, νά παραστήμεν ένώπιον τού Μεγάλου Κριτού, και Γιοι ήμεις πρὸς τούς αδελφούς μας φανέντες, νά έπικαλεσθώμεν και αυτόν επί τās ήμετέρας άμαρτίας γλωσσών !

Καλλίνικος (πρεσβύτερος).

ΧΑΙΡΕ ΧΑΛΚΗ

Χαίρε Χάλκη ! σ' αφήνω ρεμβώδης,
χαίρε Χάλκη, τού κάλλους στεφάνη.
'Ανθηρά ή γαζία εύώδης
εις τὰ μυρά της με συλλαμβάνει.
'Ινδαλμά μου, ω Χάλκη άνθοῦσα,
σέ αφήνω πολύ ιεθλυμένη
Ρεμβασμούς γλυκυλίκρους λαβοῦσα
σέ αφήνω, ένῶ μοι ύγραίνει
τόμμα δάκρυ γλυκύ.

Χωρισμών σπαρασσόντων ή ώρα,
όταν, όταν μοιραίως σημάνη,
όταν θνήσκει ο γέλωσ ως τώρα,
ή ψυχή τήν φαιδρότητα χάνει.
Λύπης βλέμμα ω Χάλκη μου ρίπτω
εις τό πεύκινον θεϊόν σου δῶμα
Κ' εις ύστάτην άνάμνησιν κύπτω
και φιλω τ' άνθογόνον σου χῶμα

'Ηλιόφεγγοσ γῆ.

(Λ.)

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

*"Η πολυτέλεια καταστρέφει τό όφελόμενον
εις τόν γάμον σέβας, ή δέ έλαφρόνοια έμπαίζει
και έξυθρίζει τήν σπουδαιότητα τού ιερού αυτού
δεσμού.*

*Μη σόναπτε γάμον προτού καλῶσ γνωρίσης εις
ποίας χείρας έμπιστεύεσαι τήν ευδαιμονία σου.*

*Τό μεθόριον μεταξὺ χρήσεωσ και καταχρήσεωσ
της πατρικής έξουσίας οὐδαμού έστι τοσοῦτον
δυσχερέσ νά όρισθῆ, όσον κατά τήν εκλογήν
σολζόγου δι' υϊόν ή θυγατέρα.*

II. Τράντος (ισροκῆρυξ).

Η ΝΑΥΣΙΚΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συγέχεια και τέλος).

Περί τό τέλος τού τρίτου έτους, ο Τηλέμαχος μάτην έζήτηε εις τήν μνήμην του. Ουδέν πλέον εύρισκεν ίνα διηγηθῆ εις τόν γίγαντα. Τότε ήρχισε τās αυτάς ιστορίας. 'Ο Πολύφημος πύχαισταιτο και πάλιν και τούτο διήρκεσεν έτερα τρία έτη.

'Αλλ' ο Τηλέμαχος δέν είχε πλέον τό θάρρος νά διηγηθῆ και τρίτην φοράν τήν πολιορκίαν τού 'Ιλιου και τήν έπιστροφήν των ήρώων. Τό είπεν εις τόν Πολύφημον και προσέθηκεν:

— Προτιμῶ νά με φάγης. "Εν μόνον πράγμα λυπούμαι άπονήσκων' δέν θά ίδω διόλου τήν ώρικήν Ναυσικαν !

Είπε τότε διό μακρών τήν άγάπην του και τήν θλιψίν του, και αίφνης ειδεν εις τόν όφθαλμόν τού Κικλώπος δάκρυ μέγα ως κολοκύνθη.

— Πήγαινε, είπεν ο Κικλώψ, πήγαινε νά ζητήσης έκείνην, ήν άγαπῆς. Διότι νά μη μου τό είπης ένωρίτερον ; . . .

— Βλέπω, έκέφθη ο Τηλέμαχος, ότι κελλίτερον θά εκάμνον ν' άρχίσω από αυτό: "Εχσασα άδικώς έξ έτη. Είμαι αληθής ότι έντρεπόμενην πρότερον νά είπω τό μυστικόν μου. "Εάν τό έπρόδωκα, τό έπραξα διότι ένόμιζον ότι θ' άποθάνω.

Κατεσκεύασε λοιπόν μίαν λέμβον (διότι τῷ εις τόν όρμον άφεθέν πλοίον είχεν έξαφρασιθῆ από πολλού) και έξκολούθησε τον πλοῦν του.

×

"Αλλη θύελλα τόν έρριψεν εις τήν νήσον τής Κίρκης.

Ειδεν εις τήν εισοδον μεγάλου δάσους, εις αιώραν εκ κληματίδων και άνθέων, γυναικά τινα μαλθακῶσ αίωρουμένην.

"Εφεριν επί κεφαλή: διάδημα εκ ρουβινίων' αί στεναι όφρύες της ήνώνοντο επί των όφθαλμών της' τό στόμα της ήτο ροδινώτατον, τό στήθος της και οι βραχιόνες της; αλαβάστρινα, άνθη εκ πολυτίμων λίθων ιστόλιζον τήν διαφανῆ ισθητά της χρώματος ύακίνθου και έμειδία υπό τούς βο-

στρόχους της, οίτινες τήν έκάλυπτον όλόκληρον. "Η μαγική της ράβδος έκρέματο εις τήν ζώνην της ως ξίφος.

"Η Κίρκη παρετήρει τόν Τηλέμαχον.

"Ο νεκρός ήρωσ, έζήτησε τό μῶλυ, τό άνθος εκεινο τό μέλιν μίν τήν ρίζαν, γλαυκτόχροον δέ τὰ άνθη, όπερ ο πατήρ του τῷ είχε δώσει κατά τήν αναχώρησίν του. Δέν τό είχε πλέον ! . . .

— "Εχάθην, έκέφθη. Θά με έγγιση με τήν ράβδον της; και θά γείνω χοίρος και θά τρώγω βαλάνους.

"Αλλ' ή Κίρκη είπεν εις αυτόν με γλυκαίαν φωνήν.

— "Ακολουθεί με, νεαρέ ξένη, και έρχου εις τό άνάκτορόν μου.

Τήν ήκολούθησεν. "Εντός όλίγου έφθασεν εις τό άνάκτορόν της, τό όποιον ήτο εκατοντάκις ώραιότερον από τό τού 'Οδυσσείως.

Καθ' όδόν, εκ τού βάθους των δασών και των χαρδρών, χοιρίδια και λύκοι, πρῶην άνθρωποι νεκαγήσαντες εις τήν νήσον, προτέτρεχον νά ασπασθῶσι τούς γυμνούς πόδας της μαγίσσης, μολονότι αύτη τούς εκέντα σκληρῶσ με μακράν σιδήραν αλγυήν.

Είχον ήδη παρέλθει τρία όλόκληρα έτη, καθ' α ό Τηλέμαχος έμενειν έν τῇ Αίαιά, πλησίον τής Κίρκης.

Τελος, ήμέραν τινά, ήσχύθη, έβαρύνθη τήν μετά της μαγίσσης ζωήν του και τῇ άπεκάλυφεν ότι έξηκολούθει πάντοτε ν' άγαπῆ τήν θυγατέρα τού 'Αλκίνου, τήν άθάαν γλαυκῶπιν παρθένον, τήν όποιαν δέν είχε ποτέ ίδει.

"Η Κίρκη τόν έμίσησε και μίαν νύκτα, έν ῶ εκοιμάτο, έλαβε τήν ράβδον της και τόν ήγγισεν εις τό μέρος τῆς καρδιάς.

"Αλλ' ο Τηλέμαχος δέν μετεβλήθη. Διότι τήν στιγμήν εκείνην έσυλλογίζετο τήν Ναυσικαν και ή καρδιά του έπαλλεν έξ άγάπης.

— Φύγε άπ' έδῶ ! φύγε άπ' έδῶ ! έβρυχήθη ή μάγισσα.

"Η Τηλέμαχος επανέυρε τήν λέμβον του, άπίπλευσε και τρίτη θύελλα τόν έρριψεν εις τούς Λωτοφάγους.

Αυτοί ήσαν άνθρωποι εύγενείς, εύφύεις και προσήνεστατοι.

Ὁ βασιλεύς των προσέφερεν εἰς τὸν Τηλέμα-
διὰ νὰ φάγη ἄνθος λωτοῦ.

— Δὲν θὰ φάγω διόλου, εἶπεν ὁ νεκρὸς ἥρω·
διότι αὐτὸ εἶναι τὸ ἄνθος τῆς λήθης καὶ ἐγὼ
θελω νὰ ἐνθυμῶμαι.

— Ἡ λήθη ἐν τούτοις εἶναι πολὺ καλὸν πρᾶγ-
μα, ἐπανέλαθεν ὁ βασιλεύς. Διὰ τοῦ ἄνθους τού-
του, ὅπερ εἶναι ἡ μόνη μας τροφή, ἀγνοοῦμεν τὴν
στενοχωρίαν, τὴν θλίψιν, τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ὅλα
τὰ πάθη τὰ ὅποια ταράττουσι τοὺς δυστυχεῖς
θνητοὺς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως δὲν ὑποχρεώ-
νομέν τινα νὰ φάγη ἀπὸ τὸ θεῖον ἄνθος.

Ὁ Τηλέμαχος ἔζησεν ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας μὲ
τὰς προμηθεΐας, τὰς ὁποίας εἶχε διασώσει ἀπὸ
τὸ ναυάγιόν του. Ἐπειτα, ἐπειδὴ εἰς τὴν νῆσον
τῶν Ἀωτοφάγων δὲν ὑπῆρχον οὔτε κερποὶ οὔτε
ζῶα κἀλλὰ διὰ τροφήν, ἐτράφη ὅπως ἠδυνήθη,
μὲ ἰχθῆς καὶ ὄστρεα ἄνευ ἄρτου.

— Λοιπὸν, εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν βασιλέα,
τὸ ἄνθος τοῦ λωτοῦ κάμνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ
λησμονῶσιν ὅ,τι ἐπιθυμοῦσιν, ἢ ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅ-
ποιον πλείστον ὑποφέρουσιν ;

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ βασιλεύς.

— Ὡ ! εἶπεν ὁ Τηλέμαχος, εἶναι ἀδύνατον νὰ
μὲ κάμη νὰ λησμονήσω τὴν ὡραίαν Ναυσικᾶν.

— Δακιμάσατε λοιπὸν.

Ἐφαγε τὸ ἄνθος καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ἀπλὰ δὴ ἤρχισεν νὰ ζῆ ὅπως οἱ Ἀωτοφάγοι, ἀ-
πολαμβάνων τὴν σήμερον καὶ περὶ οὐδενὸς ἐνδια-
φερόμενος. Μόνον ἠσθάνετο κάποτε εἰς τὸ βάθος
τῆς καρδίας του, ὡς τὴν ἀνάμνησιν ἀρχαίας πλη-
γῆς, χωρὶς ἀκριβῶς νὰ γνωρίζῃ τί ἦτο αὐτό.

Ὅτε ἐξύπνησε, δὲν εἶχε διόλου λησμονήσει τὴν
θυγατέρα τοῦ Ἀλκινόου· εἶκοσιν ὅμως ἔτη εἶχον
παρέλθει χωρὶς νὰ τὰ ἐννοήσῃ ὅλος αὐτὸς ὁ χρό-
νος ἐχρειάσθη εἰς τὸν ἔρωτά του διὰ νὰ νικήσῃ
τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἄνθους τῆς λήθης.

— Αὐτὰ εἶναι τὰ εἶκοσι καλλίτερα ἔτη τῆς
ζωῆς σας, τῷ εἶπεν ὁ βασιλεύς.

Ἄλλ' ὁ Τηλέμαχος δὲν τὸ ἐπίστευεν.

Ἐγκατέλειψεν εὐγενῶς τοὺς φιλοξενοῦντας αὐτόν.

Δὲν θὰ σῆς ἀναφέρω διόλου τὰς ἄλλας περιπε-
τείας, ἃς ὑπέστη, νῦν μὲν εἰς ἀνάγκης, ἄλλοτε

δὲ ἐκ περιεργείας νὰ ἴδῃ νέα πράγματα, εἴτε εἰς
τὴν νῆσον τῶν Σαιρήνων, εἴτε εἰς τὴν νῆσον τοῦ
Ἡλίου, εἴτε εἰς τὴν νῆσον τῶν Λαιστρυγόνων, καὶ
δὲν θὰ εἶπω πῶς ὁ ἔρωσ του ὑπῆρξεν ἀρκετὰ ἰ-
σχυρὸς ὥστε νὰ ἀποσπάσῃ αὐτὸν ἀπὸ τὰ διάφορα
αὐτὰ μέρη.

Τελευταία θέλλα τὸν ὤθησε πρὸς τὸ στόμιον
ἐνὸς ποταμοῦ εἰς τὴν ἐπιθυμητὴν νῆσον, εἰς τὴν
χώραν τῶν Φαιάκων. Ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκτὴν δά-
σος ἦτο πλοσίον. Συνεσώρευσε φύλλα καὶ, ἐπειδὴ
ἦτο γυμνός, ἐκαλύφθη ὁλόκληρος. Ἀπεκοιμήθη...
Αἰφνης θόρυβος τὸν ἐξύπνησεν.

Ὁ Τηλέμαχος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδεν
ὑπηρετρίαν πλουσίως ἀσπρόρουχα ὑπὸ τὰς δια-
ταγὰς ἡλικιωμένης καὶ πλουσίως ἐνδεδυμένης γυ-
ναϊκός.

Ἠγέρθη, κρύπτων τὴν γυμνότητά του μὲ πυ-
κνὸν θάμνον καὶ ἐπλησίασε τὴν γυναῖκα ταύτην.
Αὕτη ἦτο παχία καὶ λευκόθριξ. Ἐβλεπέ τις ὅτι
ἦτο ποτὲ ὡραία, ἀλλὰ τώρα δὲν ἦτο πλέον.

Ὁ Τηλέμαχος ἐζήτησε παρ' αὐτῆς φιλοξενίαν.
Αὕτη τῷ ἀπεκρίθη φιλοφρονέστατα καὶ τῷ ἔδω-
κεν ἐνδύματα διὰ τῶν γυναικῶν τῆς:

— Καὶ τώρα, ξένη μου, θὰ σας ὀδηγήσω εἰς
τὴν οἰκίαν τοῦ βασιλέως.

— Μήπως εἰσθε ἡ βασίλισσα ; ἠρώτησεν ὁ
Τηλέμαχος.

— Μάλιστα, ὦ ξένη.

Τότε ὁ Τηλέμαχος χαίρων:

— Εἴθε οἱ θεοὶ νὰ χαρίζουν ἡμέρας πολλὰς εἰς
τὴν μητέρα τῆς ὡραίας Ναυσικᾶς !

— Ἡ Ναυσικᾶ εἶμαι ἐγὼ, ἀπεκρίθη ἡ βασί-
λισσα . . . Ἀλλὰ τί ἔχεις, σιβαστέ γέρον ; . . .

Ἐπὶ τοῦ ἀκατίου του, ἐπιδιορθωθέντος ἐν σπου-
δῇ, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὀπίσω του, ὁ γέρον
Τηλέμαχος ἠνοήθη εἰς τὸ πέλαγος . . .

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ JULES LEMAITRE

Σωκρ. Γ. Σαριθαξεδάνης

καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς

Χάλκη, Αὐγούστου 1902.

ΚΥΡΙΟΙ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΑΙ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 143)

Ἡ πατρικὴ αὕτη στοργὴ ἡμῶν πρὸς τοὺς ὑ-
πηρετοῦντας ἡμᾶς οὐδ' ὅλως ἀπαιτεῖ νὰ ἀπονεύ-
μωμεν εἰς αὐτοὺς ἀμέσως ἀπεριόριστον τὴν ἐμ-
πιστοσύνην ἡμῶν. Προηγουμένως αὐτοὶ ὀφείλουσι
ν' ἀναδειχθῶσι ἄξιοι τῆς τοιαύτης ἐμπιστοσύνης.
Ἐτι ὀλιγώτερον ἀπαιτεῖται μεταξὺ κυρίων καὶ
ὑπηρετῶν πολλὴ οἰκειότης, διότι οἱ ὑπηρεταὶ
εὐκόλως δύνανται νὰ κατχραστῶσι τῆς ἀπρο-
νοήτως γενομένης τοιαύτης συγκαταβάσεως καὶ
καὶ νὰ ὀμιλῶσιν ἀπὸ τοῦ ἴσου πρὸς ἐκείνους, πρὸς
τοὺς ὁποίους ὀφείλουσι νὰ ὑποτάσσωνται. Πρώτι-
στον σφάλμα δυστυχῶς πολλῶν κυρίων ἀπερι-
σκέπτων εἶναι, ὅτι σπανίως φυλάττουσι κατὰ
τὴν διαγωγὴν των πρὸς τοὺς ὑπηρετὰς των τὸ
μέσον τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ορίζει εἰς αὐτοὺς
αὐτὸ τὸ συμφέρον τῆς ἀξιοπρεπείας των· ἀλλὰ
ἄλλοτε μὲν, καταβαίνουσιν εἰς πολλὴν καὶ ἀτο-
πον οἰκειότητα, ἄλλοτε δέ, ἐν' ἀποκαταστή-
σει τὴν κινδυνεύουσαν τιμὴν των, γίνονται λίαν
ἐπιτακτικοὶ καὶ χαλποὶ. Σήμερον τοὺς εὐρίσκει
τις ἐπεικεῖς καθ' ὑπερβολὴν, αὐριοὶ δὲ καὶ περὶ
τὰ ἰλάχιστα αὐστηροὺς μέχρι σκληρότητος.

Καὶ ὅμως ὁμισθῶσας ὑμῖν τὴν ὑπηρεσίαν του
δὲν ἐπώλησεν ἑαυτὸν εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους
μεταλλαγὰς τῆς ἰλαρᾶς ἡμῶν φαντασίας ἢ τῆς
ποικίλης ἡμῶν δυστροπίας. Οὐδὲν δυσφορώτε-
ρον τοῦ νομίζοντος ὅτι διὰ τοῦ χρήματος αὐτοῦ ἀ-
πέκτησε προνόμιον πάντα νὰ ἐπιτρέπη εἰς ἑαυτόν.

Μὴ ἔρχεσθε μετὰ τῶν ὑπηρετῶν ὑμῶν εἰς πολ-
λὴν οἰκειότητα, μηδὲ ἀνακοινοῦτε εἰς αὐτοὺς τὰ
μυστικά σας· ἄλλως θέλετε καταστήσει αὐτοὺς
κυρίους σας. Ἄλλ' ἂφ' ἑτέρου προσπαθήσατε νὰ
γίνητε εἰς αὐτοὺς σύμβουλοι καὶ ἐν ἀνάγκῃ ὑ-
περασπισταί.

Εἰς ὑμᾶς θεωρούμεν ὡς θετοὺς αὐτῶν γο-
νεὶς ἀνήκει ἡ ὑπὲρ αὐτῶν φροντίς καὶ ἐπιμέλεια.
Τὰ δείγματα τῆς ἐμπιστοσύνης, ἅτινα δίδουσιν
αὐτοὶ εἰς ὑμᾶς εἶναι ἀποδείξεις τοῦ σεβασμοῦ
αὐτῶν καὶ τῆς εὐγνώμονος ἀγάπης, τὴν ὁποίαν
ἐπισπᾶσθε παρ' αὐτῶν. Ἄλλ' ἡ ἐκ μέρους ὑμῶν

οἰκειοτάτη φιλία καὶ ἡ πλήρης ἀνακοίνωσις τῶν
ἀπορρήτων σας ἀποδεικνύουσιν τὸ ἀσθενὲς τῆς
γνώμης ὑμῶν καὶ ὁμολογοῦσιν ὅτι ἔχετε ἀνάγκη
τῶν συμβουλῶν καὶ τῆς ὀδηγίας ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ὑμεῖς ὀφείλετε νὰ συμβουλευήτε καὶ
νὰ ὀδηγήτε.

Πᾶσα ἀδυναμία, ἣν δεικνύουσιν οἱ πατέρες ἢ
αἱ μητέρες εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν, ἐλαττώνει ἀνεγκ-
κίως τὸ πρὸς αὐτοὺς υἱικὸν σέβας, ἀλλὰ δὲν
πνίγει τὴν ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτῆς ὑπαγορευομένην
ἀγάπην τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς.

Τούναντίον αἱ ἀδυναμίαι, τὰς ὁποίας ἀφίνομεν
νὰ ἴδῃ τὸ προνοητικὸν ὄμμα τῶν ὑπηρετῶν κα-
ταστρέφουσι τὸ πρὸς ὑμᾶς σέβας αὐτῶν μὴ αἰ-
σθανομένων τὸ υἱικὸν φίλτρον.

Καὶ εἶναι ὁμολογουμένως λίαν ὀχληρὸν τὸ νὰ
ἀναγκάζηται τις νὰ ἐξαγοράζῃ τὴν ἐχεμυθίαν
τινὸς δι' ἀναγκαστικῆς φιλίας καὶ παντοίων ὑ-
ποχωρήσεων. Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον οὐδὲν ἄλλο μένει
εἰς τὸν φανερώσαντα εἰς τοὺς ὑπηρετὰς τὰ ἴδια
αὐτοῦ σφάλματα, εἰμὴ ἐν ἐκ τῶν δύο τούτων: ἢ
νὰ ἐξαρταται διηνεκῶς ἀπὸ τῆς θελήσεως τῶν μι-
σθωτῶν αὐτοῦ, ἢ ν' ἀποκρίσῃ νὰ ἴδῃ κοινοποιού-
μενον εἰς ὅλους τὸ ἴδιον αἴσχος !

Θέλεις νὰ τύχῃς τῆς συγγνώμης τῶν ἐλλεί-
ψεων καὶ τῶν ἀδυναμιῶν ἐκείνων; τὰς ὁποίας οὔτε
νὰ κρύψῃς ἐντελῶς οὔτε τοσοῦτον ταχέως νὰ
διορθώσῃς δύνασαι ; Ἐπο καὶ σὺ συγγνώμων καὶ
ἐπεικεῖς πρὸς τὰ ἀκούσια σφάλματα τῶν ὑπηρε-
τῶν σου. Ἐὰν ὀφείλῃς πρὸς διατήρησιν τῆς τά-
ξεως νὰ τιμωρήσῃς τινὰ ἐκ τῶν ὑπηρετῶν σου,
πράττει τοῦτο μετ' ἀληθοῦς πατρικῆς ἢ μητρι-
κῆς ἀγαθότητος, ἄνευ ὀργῆς, χωρὶς κακολογίας
ἢ βίας ἢ θορύβου. Ὁ θυμὸς ἐρεθίζεται, ἀλλὰ δὲν
διορθώνει τὸν καθ' οὗ ἀποτείνεται. Σὺ βεβαίως δὲν
θέλεις διὰ τῆς ἐπιβαλλομένης ποινῆς νὰ ἐκδικη-
θῇς, ἀλλὰ μένον νὰ σωφρονίσῃς τὸν τιμωρούμενον
καὶ νὰ προλάβῃς τὴν εἰς τὸ μέλλον ἐπανάληψιν
τῶν αὐτῶν σφαλμάτων. Αἱ δὲ ὕβρεις καὶ ἀγροί-
κοι λόγοι, ὅχι μόνον εἰς οὐδὲν ὠφελοῦσιν, ἀλλὰ
καὶ παρέχουσι τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς ὑβρίζομένους
νὰ ποιῶσι χρῆσιν τῶν αὐτῶν ὄπλων κατὰ σοῦ,
διότι βλέποντές σε μηδ' ὅλως αἰσχυρόμενον διὰ
ταῦτα, δικαίως σε ἐκλαμβάνουσι ὡς συνειθισμένον
καὶ νὰ ἀκούῃς τοιαῦτα.

Τοιοιουτρόπως ύψουμέν αὐτούς ἀνωτέρω τῆς τάξεώς των· διότι ὁ ἄνθρωπος ὀργίζεται καὶ θυμῶνι συνήθως κατὰ τῶν ὁμοίων αὐτοῦ. Οὐδεὶς σπουδαῖος ἀνὴρ δύναται νὰ αἰσθανθῆ ἀληθῆ θυμὸν κατὰ παιδίου ἀδυνάτου καὶ ἀκάκου, ἂν ἐν ἀγνοίᾳ ἀκουσίως ἐβλάψεν αὐτόν. Ἐὰν δὲ πρὸς τούτοις οἱ ὑπηρεταὶ οὔτε εὐγενῆ αἰσθήματα, οὔτε ἀληθῆ πρὸς ὑμᾶς ἔχουσιν ἀγάπην, ἡ ὀργὴ ἡμῶν θέλει προξενήσει αὐτοῖς ἡδονήν, καθόσον θέλουσι βλέπει ὅτι τὰ σφάλματα αὐτῶν πλείονα φέρουσιν βλάβην εἰς ἡμᾶς ἢ εἰς αὐτούς. Ἰούνα-τίαν, μεθ' ὅσης πλείονας ἀταρξίας καὶ σκέψως καταδεικνύομεν τὰ σφάλματα αὐτῶν καὶ ἐπιπλήττομεν ἢ νοθευόμεν αὐτούς, τοσοῦτον μᾶλλον αὐτοὶ αἰσθάνονται τὴν ἡμετέραν ὑπεροχὴν· τότε δὲ ἀναγκάζονται νὰ σεβασθῶσιν ὑμᾶς, καὶ ἄνευ γογγυσμοῦ ἢ θυμοῦ ἀκούουσιν ὑμᾶς καὶ οὐδὲν ἀντιδιδάσκουσιν εἰς τὰς δικαίας ὑμῶν παρατηρήσεις. Ὅσον δὲ σοβαρώτεροι καὶ ἀπαθέστεροι εἴμεθα εἰς τὰς ἐπιτιμήσεις ὑμῶν τοσοῦτον ἀκριδέστερα εἰσὶν αἱ ἐκφράσεις ἡμῶν περὶ τὸ εἶδος τῶν σφαλμάτων, οὐδὲ ὑπεραυξάνομεν τὰ γενόμενα, ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐν τῇ τοῦ πάθους θερμότητι. Ἀναντιρρήτως δὲ ἀποτελεσματικώτερα καὶ ταπεινωτικώτερα εἰναι ἡ ἐπιτίμησις, ὅταν ἐπὶ μόνης τῆς ἀληθείας στηρίζεται.

Μὴ ἐπιπλήττης τοὺς ὑπηρετάς σου ἕνεκα παντός μικροῦ πταίσματος· διότι οὕτως ἡ συνειθίζεις τοὺς ὑποτελεῖς σου εἰς τὰς ἐπιπλήξεις καὶ τότε ἐπιτιμῶν οὐδὲν πράττεις· ἢ μᾶλλον ἡ ἀκατάπαυστος δυσἀρεσκεία σου καὶ ἡ πεποιθήσις αὐτῶν ὅτι σπανίως ἢ οὐδαμῶς δύνανται νὰ σε εὐχαριστήσωσι, παραξύνουσιν αὐτούς κατὰ σοῦ, καὶ τότε πάλιν, ἀντὶ νὰ συμκρύνῃς, ἐπαυξάνεις τὸ κακόν. Μᾶλλον δὲ ἐπιεικῶς φερόμενος, σιώπα πρὸς τὰ μικρὰ σφάλματα, ὅταν οἱ πταίσαντες ὁμολογοῦσιν αὐτὰ, ἢ ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει, ἐφίστα τὴν προτοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τὰ γενόμενα. Ἀλλὰ πρὸ πάντων φυλάττου μὴ ἀνκνησθῆς ποτε ἐν ἄλλαις περιστάσει τὰ σφάλματα ἐκεῖνα, περὶ ὧν ἀπαξ ἐπιτίμησας αὐτούς· λησμονεῖ ὅσα ἐξήλειψεν ὁ χρόνος.

Ὅστις σφάλμα τι μεθ' ἡμέρας καὶ χειρὸς ἐνθυμείται, πάντοτε δὲ καὶ ἀπανταχοῦ ἀπομνηνεύει αὐτό, ἔχει βεβαίως μνησικακὸν ἢ χαϊρέκα-

κὸν τὴν καρδίαν. Τίς δύναται ν' ἀγαπήσῃ τὸν τοιοῦτον;

Πολὺ περισσότερον ἢ διὰ ποιῶν δύνασαι νὰ διεγείρῃς τὸν ζῆλον καὶ ν' ἀποκτήσῃς τὴν ἀγάπην τῶν ὑπηρετῶν σου διὰ φιλικῶν προτροπῶν, διὰ μικρῶν ἀμοιβῶν καὶ ἡδονῶν, ἃς θέλεις παρέξει αὐτοῖς. Τὸ μῖσος μῖσος γεννᾷ. Δίδη ἀσμένως τακτικῶς καὶ ἄνευ κνιπέας τὸν συμπεφωνημένον μισθόν· διότι ἄξιός ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ, κατὰ τὴν Γραφήν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Ὁ ἐργάτης σου οὐδεμίαν σοὶ ὀφείλει ἕνεκεν τούτου εὐγνωμοσύνην· αὐτὸς σοὶ ἔδωκεν ἀντὶ τῆς ἀντιμισθίας, ἣν ὑπεσχέθης αὐτῷ, τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐφ' ὅσον ἡδυνήθη. Ἀλλ' ἡ πρὸς αὐτὸν καλοκαγαθία σου πρέπει νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῆς νομικῆς σου υποχρέωσις. Ἐπαινετικὸς τις λόγος ἀπὸ τοῦ στόματός σου εὐχαριστεῖ αὐτὸν πλείονον ἢ τὸ ἀργῦριόν σου.

Δωρὸν τι ἔστω καὶ ἐλάχιστον, ἡδονὴ τις, ἣν παρέχεις αὐτῷ, εἰσὶν εἰς αὐτὸν εὐάρεστοι ἐγγυήσεις τῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ τῆς εὐνοίας σου. Διὰ τῶν μέσων τούτων καθιστᾷς αὐτὸν ὀφειλέτην σου· διότι ταῦτα δὲν περιείχοντο ἐν τῇ συμφωνηθείσῃ ἀντιμισθίᾳ, καὶ ἐπομένως αὐτὸς δὲν δύναται ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν καλοκαγαθίαν σου εἰμὴ διπλασιάζων τὸν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ζῆλόν του, αὐξάνων τὴν ἐπιμέλειάν του καὶ τὴν πρὸς σέ ἀφοσίωσίν του. Οὕτω ἐλάχιστόν τι, ὅπερ δαπανᾷς θέλει σοὶ ἐπιφέρει καὶ ὑπὸ τὴν οἰκονομικὴν ἐποψίν ἑκατονταπλάσιον τὸν τόκον· διότι πολὺ διαφέρει τὸ νὰ ἦναι τις περικυκλωμένος ὑπὸ ἀπλῶν μισθωτῶν ἀντὶ ὑπὸ οἰκιακῶν φίλων, εὐγνωμονούντων καὶ ἀγαπώντων. Ἐν σοὶ δὲ κείται τὸ νὰ μεταβάλῃς τοὺς μισθωτοὺς ὑπηρετάς σεῖς πιστοὺς φίλους, ἂν μόνον ἡ καρδία αὐτῶν εἰσέτι δὲν διεφθάρη ἐντελῶς.

Ἀλλ' ἵνα διασώσῃς αὐτὴν τὴν καρδίαν τῶν ὑπηρετῶν σου ἀπὸ τῆς διεφθοράς, ἵνα διατηρήσῃς αὐτὴν ἐπιδοκτικὴν πίστει καὶ χρηστότητος, δὲν ἀρκουσι μόνη ἡ καλοκαγαθία σου μόνη ἢ φρόνιμος διαγωγή σου, μόνα τὰ ἡῶρά σου. Ὅφειλομεν νὰ δίδωμεν τοῖς ὑπηρεταῖς ἡμῶν τὸ παράδειγμα ἀληθοῦς εὐσεβείας καὶ νὰ ὑποθάλωμεν ἐν αὐτοῖς τὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα. Καὶ ὁ χρηστότατος τῶν ἀνθρώπων ἔχει στιγμὰς ραθυμίας, καὶ τῷ ἐν

βραχυτάτῳ ἔργῳ διατρίβοντι ἐπέρχεται ὡρα πειρασμοῦ. Ὅτε δὲ μόνος καὶ μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν σου ὁ ὑπηρετῆς σου, μὴ εὐρίσκων ἐν τῇ πρὸς σέ ἀγάπῃ του ἀρκουσαν ὑποστήριξιν κατὰ τῆς ἰσχύος τῆς ἐν ἑαυτῷ ἐγειρομένης ἀθεμίτου ἐπιθυμίας, ἀρχίζῃ νὰ παρεκλινῇ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἢ ἐνθύμησις τοῦ πανταχοῦ παρόντος Θεοῦ θέλει ἐπαναφέρει αὐτὸν εἰς τὸ καθήκον, ἢ θρησκεία θέλει εἶσθαι φίλος τῆς πρὸς σέ πιστότητός του. Ἐὰν δὲ οἱ ὑπηρεταὶ σου ὑψώνωσιν ἐν τῷ κρυπτῷ τὰς χειρὰς των πρὸς τὸν Ἀόρατον καὶ προσεύχωνται καὶ ὑπὲρ σοῦ, ὦ! τότε δὲν ἔχεις πλέον μισθωτοὺς, ἀλλ' ἀδελφόν, ἀδελφὴν ἀπέκτησας. Αὕτη εἰναι ἡ μεγίστη νίκη, ἣν νικῶσιν οἱ χρηστοὶ καὶ συνετοὶ κύριοι κατὰ τῶν ἰδίων ὑπηρετῶν. Τὴν νίκην ταύτην θέλεις νικῆσαι καὶ σύ, φίλε, ἐὰν μετὰ σεβασμοῦ λαλῆς πρὸς τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ σου περὶ τῶν θεῶν καὶ τῶν ἱερῶν πραγμάτων, ἐὰν μετὰ σεβασμοῦ προσεύχησαι πρὸς τὸν Θεὸν ἐν τῷ κύκλῳ τῶν σῶν, καὶ μετ' εὐλαβείας μετὰ τῶν οἰκιακῶν σου ἐπισκέπτησαι τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου, ἵνα ἀκούητε πάντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ λαμβάνητε διδάγματα ἀρετῆς καὶ πρὸς εὐσεβίαν συμβουλίας, ἐὰν ἐν τοῖς λόγοις, ἐν τοῖς ἔργοις, ἐν ἀπάσῃ τῇ διαγωγῇ σου ἀνυποκρίτως καὶ ἄνευ ἀκκισμῶν δεικνύῃς καρδίαν ἐμπνεομένην ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ, τῆς παρεχούσης εἰς ὅλας τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου τὸν τύπον τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Ο,τι σύ εἶσαι, τοῦτο ἔχεις δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃς νὰ ὦσι καὶ οἱ ὑπὸ σέ· ἔσο ἐνάρετος, ἵνα εἰς ἀρετὴν προτρέψῃς καὶ τοὺς ὑπηρετοῦντάς σε.

Οὔτοι δὲ θέλουσι βεβαίως σέ μιμηθῆ, θέλουσιν ἀκολουθήσει ἀνεπιστήτως καὶ ἀκουσίως τὸ παράδειγμά σου· διότι μέγιστον καὶ ἀκαταμάχητον ἔχει κράτος ἐπὶ τῶν ὑποτελῶν τὸ παράδειγμα τῶν πιστευμένων. Συγχώρει δὲ εἰς τοὺς ὑπηρετάς σου μᾶλλον τὰ μεγαλείτερα ἐξ ἀνεπιτηδείότητος σφάλματα, ἢ τὸ ἐλάχιστον ψεῦδος. Ἐσο ἐπιεικῆς πρὸς τὴν ἀβουλίαν αὐτῶν, τὴν προξενούσάν σοι ζημίαν τινὰ ὑλικὴν ἐν τῷ οἴκῳ· ἀλλ' αὐτῆρως καταδίκαζε τὴν καταλαλιὰν παρ' αὐτοῖς, τὰς ἀδικίας ἢ ἀστόργους αὐτῶν κρίσεις περὶ τῶν γειτόνων συγχώρει εἰς αὐτούς μᾶλλον τὴν παρεμύθησιν ἀναγκαιῆς τινὸς ἐργασίας, ἢ τὴν παρεμύθησιν φιλάνθρωπικῶ τινος καθήκοντος.

Ἡοίησον τὸν οἶκόν σου ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἔσο μᾶλλον δι' ἔργων ἢ διὰ λόγων λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, καὶ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐδαιμονία θέλουσιν εἰσελθεῖ ὡς οὐράνιος εὐλογία ἐν τῇ οἰκίᾳ σου.

Η. ΤΡΑΝΤΟΣ (ἱεροκήρυξ)

Ἐν Κοινοσκευρῶ τῇ 17 Ἰουλίου 1902.

Εἰς μίαν ἢ ὅποια δὲν με ἠγάπα

(ἄσμα)

Εὐτυχὴς κ' εὐδαιμῶν εἶναι
ὁ θνητός, ὅστις στένάξει
καὶ πονεῖ, ὡραῖε κρίνε
παρὰ σοὶ καὶ διὰ σέ.

Καὶ χαρίεσσαν, γλυκεῖαν,
σὲ ἀκούει μελωδοῦσαν
ὦ! τοιαύτην εὐτυχεῖαν
τὴν φθονοῦσι κ' οἱ θεοί.

Ὅταν σ' ἴδω ἀντικρῦ μου
πῦρ τὰ στήθη μου φλογίζει
καὶ πλανᾶται ἡ ψυχὴ μου
εἰς ἐκστάσεις τρυφεράς.

Πρὸ τοῦ θάλλους τῆς μορφῆς σου
ἐκθαμβος τὸ ὄμμα κλείω,
πρὸ τῆς τόσης καλλονῆς σου
χάνω γλῶσσαν καὶ φωνήν.

Ὁχρῶ καὶ ἡ πνοή μου
κόπτεται καὶ δὲν ἀκούω·
παραφέρετ' ἡ ψυχὴ μου,
τρέμω ὄλος καὶ ριγῶ.

ὦ! τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς μου
εὐσπλαγγνίσου, ἄγγελέ μου
καὶ πρὸς χάριν τῆς ζωῆς μου
Ἄφες με νὰ σ' ἀγαπῶ.

Στέρξε, κόρη, ἵνα γείνω
τῶν Χαρίτων σου τὸ θῦμα
νὰ σὲ ἀγαπῶ, νὰ φθίνω,
νὰ πυρέσσω, νὰ πονῶ!

Κλεάνθης Βαθαρόδakis

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ ΤΟΥ ΓΚΙΟΥΜΟΥΣΧΑΝΕ

I

Ήτο δειλιόν. Μι' ένα σκεπτικιστήν νέον, δηλαδή ένα άνθρωπον ἀνήκοντα εἰς τὴν νέαν αὐτὴν τάξιν τῶν φρενοβλαβῶν, τοὺς ὁποίους ἡ ἑλλησφις πίστεως καὶ κἀλῶν μητέρων ἐγέννησε, συζητούμεν ἀπὸ ἡμισείας ὥρας ζητήματά τινα σχετιζόμενα πρὸς τὴν Πίστιν.

Καὶ ὁ ἄφρων αὐτὸς προσεπάθει νὰ μοι ἀποδείξῃ μὲ φλυαρίας, τὰς ὑποίας αὐτὸς ἐνόμιζε καὶ ἀπεκάλει ἀποδείξεις, ὅτι εἶναι ἀδύνατον πρᾶγμα καὶ πρᾶλογοισμός, τὸ νὰ ἐμμένῃ τις ὑπὸ τοῖς σημερινούσιν ὅρους τοῦ βίου, οὓς ὅρους αὐτὸς ἀπεκάλει γενικῶς πρόδοον, εἰς τὴν Πίστιν καὶ τὴν Ἀρετὴν.

II

Ἀνεβαίνομεν οὕτω τὸν ἀνήφορον, ὁ ὁποῖος φέρει ἀπὸ τῆς Γερμανικῆς Πρεσβείας διὰ Γκιουμουσχάνε εἰς Πέραν, πεζοὶ καὶ οἱ δύο καὶ σιωπηλοί, ἐκεῖνος μὲν θριαμβευτικὸς διὰ τὴν νίκην, ἣν ἐνόμιζε ὅτι μοῦ ἐκέρδησε, ἐγὼ δὲ δυσανασχετῶν καὶ στενοχωρούμενος διέτι ὅλη ἡ εὐγλωττία, ἣν ἀνέπτυξα δὲν ἔρκει ἕνα τῶ ἀπαδείξω πόσῃ δυνάμειν καὶ ζωὴν εἶχε καὶ ἔχει καὶ θὰ ἔχῃ, ἡ Πίστις.

Σιωπηλοὶ καὶ οἱ δύο, ἴσως διότι ἐκουράσθημεν συζητούντες καὶ ἀναβαίνοντες, ἡ διότι διενουόμεθα καὶ παρεσκευάζομεν τὸν νοῦν μας διὰ περαιτέρω ἐπίθεσιν κατ' ἀλλήλων.

III

Ἐπλησιάζομεν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ἀνηφόρου ἐκεῖ ὅπουθεν στρέφει ἡ γωνία ἀπὸ τοῦ Γκιουμουσχάνε καὶ ἄγει πρὸς τὴν Μεγάλην ὁδὸν τοῦ Πέραν, τὴν πολύτυρθον καὶ πολυτάραχον ἐκείνην ὁδὸν τὴν μεστὴν Εὐρωπαϊκῶν ἀνοησιῶν καὶ περιττῶν καὶ πρᾶλόγων πραγμάτων, ἅτινα πολλοὶ ὡς τὸν συνοδοιπόρον καὶ φίλον μου ὀνομάζουσι Τελειοποιήσεις τοῦ Πολιτισμοῦ, καὶ ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς ἀξιοπρεποῦς οἰκογενείας.

Ἐκεῖ λοιπὸν παρὰ τὸ μονῆρες τοῦτο σημεῖον ἠκούσαμεν καὶ οἱ δύο φωνὴν ὑπόκωπον καὶ βαθεῖαν, ἣτις μοὶ ἐφάνη ὁμοιάζουσα πρὸς ῥόχθον παμμεγέθους κύματος ροχθούντος εἰς τοὺς πρόποδας σπηλαιώδους βράχου.

Ἐπλησιάζομεν καὶ εὐκρινέστερον ἠκούσθη ἡ φωνὴ μὲ τὸ αὐτὸ πάντοτε βᾶθος καὶ τὴν αὐτὴν ἐπιβλητικότητα διεκρίναμεν τότε τὰς λέξεις « Χάκ-γιά-χάκ » σιγά, σιγά τὴν μίαν ἀκολουθοῦσαν τὴν ἄλλην, κανονικῶς καὶ ἀδιακόπως. Ἐστρέψαμεν τὴν γωνίαν καὶ εἶδομεν ὅτι ἡ φωνὴ ἐκεῖνη προήρχετο ἀπὸ γέροντα τυφλὸν ἐπαίτην μωαμεθανὸν ἱστάμενον ὄρθιον μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ τὴν μίαν ἀνοικτὴν δι' ἐλεημοσύνην.

— « Χάκ-γιά-χάκ ».

IV

Ἐθέσαμεν καὶ οἱ δύο μηχανικῶς καὶ ἀσυναίσθητως τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν μας καὶ τοῦ ἐδώκαμεν κατὰ τι, χωρὶς κἄν νὰ τὸν παρατηρήσωμεν κατὰ πρόσωπον. Ἐζήτησα ἐγὼ νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μας, ὅτε:

— « Στάσου! μοὶ λέγει ὁ φίλος μου, στρέψε καὶ εἶδε καλῶς τὸν γέροντα εἰς τὸ πρόσωπον. Ἄκουσε καλῶς καὶ ἐξήγησε τὴν σημασίαν τῶν λέξεων. » Στάσου, στάσου διότι μὲ ἐνίκησες! ἡ μᾶλλον δύναμις μεγαλειότης τῆς λογικῆς τῶν ἐπιχειρημάτων σου, ἄρδην κατεσάρωσε τὰς πρὸ μικροῦ εἰδέας μου »

» Ἴδε τον, μελίτησέ τον!

Ἐσταμάτησα, ἐστράφη καὶ παρατήρησα τὸν γέροντα ἐπαίτην μὲ περιέργειαν, μὲ ἀπληστον ὄμμα. Εὐρον, εὐρον καὶ ἐγὼ τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἠθέλει ὁ συνοδοιπόρος φίλος μου νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν μου. Ἦτο πρὸ πάντων τὸ πρόσωπον τοῦ ἀτυχοῦς γέροντος καὶ ἡ ἑκφράσις αὐτοῦ ἡ παράδοξος καὶ ἐπιβλητικὴ.

— « Ἴδου, λέγει τότε ὡς ἱεροκῆρυξ ἐνθουσιασμένος ὁ φίλος μου, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀνοικτοὶ καὶ εἰστραμμένοι πρὸς τὰ ἐπάνω, ἐσκοτισμένοι μὲν ἐπὶ λεύκωμά τι ὅμοιον τῶ καταρράκτῃ, πλὴν ἐλάμποντες ἀπὸ φῶς μυστηριώδες, πλήρης ἐκφράσεως καὶ ζωῆς, πλήρης συναισθημάτων ὑψίστης καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην δυνάμειος, συναισθημάτων μελιχρῆς παρηγορίας καὶ μειδιήματος κούφης καὶ ἀνεξηγήτου προσδοκίας ἀγαθοῦ τινος. »

» Τὸ πρόσωπόν του λειότερον καὶ ἡριμώτερον ἄλλων ἐπαίτην χεῖροτε μεμψιμοίρων καὶ κλαίωντων σπαρξικρδίως καὶ ἐνιαρῶς τὴν τύχην των,

» τὸ πρόσωπόν του ἔχει εἶδος τι μειδιήματος καρτερίας καὶ ἐλπίδος. »

« Τί ἐλπίζει; τί περιμένει, φίλε, καὶ ἀποπνέει ἐκφρασιν σεβασμίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ; Πιστεύει! » Ἴδου, ἰδου οἱ μὴ βλέποντες ὀρθαλμοὶ βλέπουν κατὰ τι μεγαλειότερον ἀπὸ ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ εἶδον οἱ ἰδικοί μας, βλέπουν διὰ τῆς ψυχῆς τὸν Θεόν. »

« Ἐνίκησας, ἐνίκησας! ἀνεφώνησε.

Παρετήρουν τὸν γέροντα προσεκτικῶς καὶ ἔβλεπον ὅτι πράγματι Πίστιν ἀγνὴν καὶ ἀνυπόκριτον εἰδείκνυον αἱ ὄψεις του ἐκφράζουσαι καὶ πιστοῦσαι ἀληθῶς ἐν πρὸς ἐν, ὅ,τι μοὶ ἐδίδασκε τὴν ὁδὸν τοῦ ἀπίστου.

— « Τί ἄλλο, ἡ ἡ Πίστις αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν, ἀστηρίζεται αὐτὸν τῶσον γενναίως ἀψηφόντα τῆς μοίρας τὸ ἀντίξουν; »

« Τί περιμένει; τί προσδοκᾷ καὶ φαίνεται τὸ πρὸς χαίρων διότι θὰ τὸ ἀπολαύσῃ; Σὺ, ναί, Σὺ Θεέ μου, γινώσκεις τί προσμένει. Καὶ διὰ τοῦτο νομίζει ὅτι ἀξίζει νὰ κάμῃ ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ ἀκόμη δι' αὐτὸ καὶ ὄχι ἀπελπίζόμενος ὅτι ἐσχάτην ἔπαθε δυστυχίαν, τὴν ὁποίαν, ἀκολουθοῦσαν αὐτὸν μέχρι τοῦ τάφου, δὲν θὰ διαδεχθῆ ἄλλη τις τύχη, νὰ θέσῃ αὐτὸς ὁ τάλας τέρμα εἰς τὴν ζωὴν του τὴν πολυπαθῆ ὅπως ἐγὼ ὁ πρὸ ὀλίγου ἀπίστος θὰ ἔκαμνα ἐν παρομοίᾳ περιστάσει! »

« Ἴσταται μόνος του εἰς τὸν ἔρημον αὐτὸν τόπον καὶ ὅμως εἶναι μόνος μετὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐάντι παντὸς ἄλλου ἀνθρώπου παρηγοροῦντος αὐτὸν διὰ τὴν τύχην του, ἔχει αὐτὸν τὸν Δοτήρα τῆς παρηγορίας, ἐλαφρύνοντα αὐτῶ τὴν οὐχὶ πλεόν τύχην, ἀλλὰ τῆς θείας Σοφίας σοφὴν καὶ ἀνεξηγήτην διὰ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν ἀποστολὴν αὐτοῦ παθημάτων του. »

— « Χάκ-γιά-χάκ! Θεέ μου! ὦ Θεέ μου! βροντοφώνως πλὴν ἡρέμως καὶ ἡσύχως προφέρει ὁ πρὸς τὸ τέρμα τοῦ βίου φθάνων πιστὸς οὗτος δοῦλος τοῦ Θεοῦ. »

« Δὲν ἐκφέρει μῆτε εὐχὰς μῆτε ἀράς, δὲν φλυαρεῖ ποικιλοτρόπως προσπαθῶν ὡς ἄλλοι νὰ ἀποσπάσῃ ἐκ τοῦ θυλακίου παντὸς διαβάτου εὐτελὲς πρὸς δὲν ζητεῖ, δὲν ἐπαιτεῖ, δὲν παραπονεῖται διὰ τὴν πείναν ἢ τὴν δίψαν του. Θεέ Φωτοδότα!

» Ἴδου φίλε μου, χορταίνει, κορεννύει τὴν δίψαν σου, βοηθεῖται, παρηγορεῖται μόνον προφέρων τὸ ὄνομα Ἐκαίνου, Ὅστις τὸ πᾶν κρατεῖ εἰς τὰς χεῖράς του, »

— « Χάκ-γιά-χάκ!... Σεμνά, σεμνά, χαμηλόφωνα, κατάρραχα βαρύφωνα πλὴν μὴ ἐκφερόμενα, οὕτως κείπειν, πρὸς πρόκλησιν ἐλεημοσύνης, ἀλλὰ πρὸς θεῖαν ἐπίκλησιν, ἐξέρχονται ἐκ βάθους τῆς ψυχῆς σου κατὰ τι μὲ στεναγμὸν αἱ λέξεις « Δικαιοσύνη! ὦ Δικαιοσύνη! »

« Δὲν ἔχει αὐτὸς ἀνάγκην νὰ προσκαλέσῃ τὴν ἐλεημοσύνην διότι ἡξυῖται καλῶς ὅτι ἄλλος χάρην αὐτοῦ τὴν προκαλεῖ, καὶ ἀφίνει αὐτὸς τὸ πᾶν εἰς τὴν σοφὴν Ἐκαίνου προστασίαν καὶ αὐτὸς ἀρκεῖται καὶ εὐφραίνεται μόνον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ: « Χάκ-γιά-χάκ! », »

« Εἶδον Ὑψίστα, εἶδον! ἐφώνησε ζωηρότερον ὁ νέος οὗτος προσήλυτος. Ἴδου ἡ ἀνάγκη τῆς Πίστεως! εἶδον τὸ φῶς τῆς Πίστεως καὶ τὴν μεγίστην καὶ ἐμέτρητόν σου Ἀγάπην, δι' ἧς καὶ ἐν τῇ ὑπερτάτῃ δυστυχίᾳ παρέχεις τὴν ἐλπίδα διὰ μόνου τοῦ θεοῦ σου ὀνόματος. Δόξα σοι Θεέ! »

Ἐμμενον ἄφρωνος ἐγὼ, καὶ συγκακινημένος μέχρι δακρύων παρηκολούθουν τὸ ἐν τῶ φίλῳ μου ἐνεργούμενον θαῦμα τῆς θείας Προνοίας, ὅπερ ἄριστα διέκρινον καὶ ἐμελέτων ἐν τῶ προσώπῳ του διὰ τῆς ἀποδοθείσης αὐτῶ ἀγαθῆς ἀγαθῆς τοῦ σωτηρίου

Ἐξεκινήσαμεν ἐκείθεν σιωπηλοὶ μετὰ τὸ πέραν τοῦ θαύματος τούτου, ἐξαλλοὶ ἀμφοτέρω καὶ πετώντες ἐκ χαρᾶς. Καὶ ἀκόμη ἀπὸ ἐπιπροχωρήσαμεν ἀρκετὰ πάλιν ἠκούετο μακρόθεν ὑπόκωπος ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος ἐπίτου προφέροντος μεγαλοπρεπῶς καὶ ἀπύστως τὴν ἀθάνατον λέξιν:

— « Χάκ-γιά-χάκ. »

Ἰάκωβος Πολίτης

ΕΙΣ ΦΙΛΟΝ

Απάντησις εις πολήμά του αρχίζον ούτω:

A quoi songes-tu dis moi jeune fille

Με έρωτῆς τί σκέπτομαι όπόταν ή Σελήνη
μέ τὰς ώχράς άκτινάς της τό μέτωπόν μου λούει ; ..
δταν ή νύξ τῶς πέπλους της άνα τήν φούιν τέτει
καλ άγρυπνεῖ ένω τό πᾶν κοιμᾶται; Ποῖον κρούει

Ζητεῖς νά μάθης αἶσθημα άπόκρυφον τό στήθος ;
καί ποία σκέψις ζοφερά τό πνεῦμά μου έκκαίει
τῶν άστρων δταν θεωρῶ σιωπηλή τό πλῆθος ; ..
καί διατί ή καρδιά μου σπντρίβεται και κλαίει ;

"Ω, άφησε τήν συμφοράν νά κλαίη εις τό σκότος
καί μή ζητεῖς τήν άβυσσον νά βολιδοσκοπήσης . . .
Τί τόφελος τόν πέπλον της νά σύρης λεληθότως
καί της ροσούσης μου ψυχῆς τὰ άχθη νά γνωρίσης;

Καλύπτει τό μυστήριον ό γέλωσ, νεανία,
τήν άφωρον όδύνην μου ό λόγος δέν έκφράζει . . .
πᾶν μεταξὺ τῶν εὐτυχῶν γελῶ έν άρμονίᾳ
άχ, ή ψυχή μου τίχεται μυχίως και στενάζει.

Τί έχω δταν έναλγή τὰ όμματ' άτερίζω
πρός τούς άστέραι; και γρηγρόν τό πνεῦμα ποῦ μέ άγει;
όποῖον όνομα γλωσσῶ μέ πόθον ψυθορίζω
και ποῖον φάντασμα ζητῶ εἰς τὰ κρυτᾶ πελάγη;

Τό άλυτον μυστήριον τῆς τέχης μου νά λύσω
ζητῶ, και πάσχω επί γῆς ώς Προμηθεύς δεσμώτης,
άν και πιστεύω πῶς νεκρά επάνω θ' αναζήσω
κι' ότι άθάνατος εἰμι ώς εἶναι ή θεότης.

Ζητῶ και πάσχω φέροσα έντεδς ψυχῆν Τιτᾶνος,
άπειρον κόσμον άφθιτον· και όμως εἰμαι τάφος!
Ποθεῖ ή θεία μου ψυχή τό Πᾶν νά περιβάλλη
πλήν τὰ πτερά της θραύονται και πίπτουν ώς αἰθάλη

Έπέπρωτο ό άνθρωπος νά πάσχη αἰωνίως.
άνευ πτερυγῶν άετός, άνευ όνύχων λέων . . .
ψυχή αἰχμηλώτος έντεδς σαρκῶς άνευ ισχύος
περὶ τόν χροτόν του γελῶν πλην νύκτας δλας κλαίων.

"Όταν ή φύσις ήρμεῖ κ' ή Φοῖβη μελαγχόλιος
ραίνει τῶχρολέοντόν της φῶς και προκαλεῖ τόν στόνον,
τότε τὰ πάθη έκτεπνοῦν κι' ό άστεροεῖς θόλος
άκούει φθόγγους έρωτῆς κι' όμολογίας πότων.

Νύκτας άγρύπνους και πικρῶς διήλιθον καθῶς σκάφος
δπερ άρπάζει θύελλα και θραῖει καθ' ύψάλων . . .
"Αχ! εἶδον τῆς καρδίας μου κ' άνοιγεται ό τάφος
και όμως μᾶλλον έκλαυσα τὰς συμφοράς τῶν άλλων..

Εἰπέ μοι, δέν ήγ έπνησας ποτέ μέ όμμα καῖον
τήν φλόγα τοῦ μετώπου σου ζητῶν νά κατασθῶσης
μέ τῆς νεκτῶς τῆ δάκρυα, δταν ό πόκνη κλαίων
παθῶν άγνωστων έκφωνεῖ τὰς έκδομολογήσεις;

"Εάν ήρπύνησας και σύ, άν έπαθες όμοίως,
εάν έν δάκρυ έκανσε ποτέ τὰς παρειάς σου,
εάν εις νύκτα θερμήν έρράγης άναίτιως
και έκλαυσας έν τῆ όρμη όδύνης άτιθάσσου,

γνωρίζεις τότε διατί ό ρεμβασμός μέ τρέφει
και διατί επί τῆς γῆς περὶ ύπνοβατοῦσα . . .
γνωρίζεις διατί περὶ τό πνεῦμα εις τὰ νέφη
και τί ζητῶ στεγάζουσα, και τί μελαγχολόσα . . .

"Απειρος πόθος, γνῶρισε, μέ φέρει προς τὰ άνω
μικρά πρό τοῦ διλήμματος τῆς Μοίρας, νεανία,
τήν εὐτυχίαν επί γῆς ζητῶ, ή . . . ν' άποθάνω ! . . .
Εἰπέ μοι τώρα επί γῆς ύπάρξ' ή εὐτυχία ; . . .

Βιργινία Η. Εὐαγγελίδου.

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Φιλάνθρωπος κύων. "Εν Λονδίνοῦ υπήρχεν άρξαις ώρας
κύων τις, όστις, έχγυμνασθεῖς ύπό φιλανθρωπικῆς έταιρίας,
περιέφερε κιβώτιον έράνων ύπέρ τῶν χηρῶν και όρφανῶν
κρημμένον άπὸ τοῦ λαίμου του. Εἰς διάστημα 10 εἰτῶν ό
κύων εἰσέλαζε πρῶτον όχι όλιγώτερον τῶν 20 000 φρ. Κατ'
αὐτάς ό φιλάνθρωπος κύων άπέθανεν, ή δὲ άγγλική δημο-
σιογραφία όμιλεῖται περὶ αὐτοῦ πρόκειται δὲ νά ταρχειουθῆ
καί νά στηθῆ ύθτως έν τῷ σταθμῷ τοῦ Παδδίνγκτον, όπου
κυρίως εξέλιξε τήν φιλανθρωπικήν αὐτοῦ δράσιν.

Αἱ ύψηλότεραι οἰκίαι τοῦ κόσμου "Εν Παρισίῳσι αἱ
ύψηλότεραι οἰκίαι έχουσι συνήθως εἰς όροφου, σπανιώτατα
πλειότερους, έν γένει δὲ αἱ οἰκίαι πόρρω άπέχουσι τοῦ ὕ-
ψους τοῦ χαρακτηρίζοντο: τὰς άμερικανικὰς οἰκίας.

"Εν "Εδιμβ.ύργῳ κί κατακίαι εἶναι άρκούντως ύψηλαί,

συνηθέστατα έννεαώρφοι, όχι σπανίως δε έχουσι 12 και
13 όροφου.

"Εν Λονδίνοῦ επίσης υπάγουσιν οἰκίαι έννοικιαζόμεναι
κατὰ δωμάτιον (mansions) έχουσι τὸ άνω ὅρος μία δὲ εἰς
αὐτῶν γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Queen Annes mansion
έχει ὅρος 14 όροφων "Η νέα "Υόρκη όμως έχει τὸ άνωτον
τῶν ὕψηλῶν οἰκιῶν. "Εν αὐτῇ αἱ δεκαπενταώροροι εἶναι
λίαν συνήθεις, έκτίσθη δὲ πρό τινας μία με 18 πατώ-
ματκ. Οἱ κατοικοῦντες τὰ οὐρανογεῖτονα ταῦτα παραθυ-
ροφῶρα βουὰ δέν εἶναι πλέον κάτεικα τῆς γῆς ἀλλὰ τῆς
ἀτμοσφαιρας.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φέρεται εις γνώσιν τῶν ἀξιοτίμων κατανα-
λωτῶν τῶν Μαρτυρικῶν Βαπτίσεων τοῦ Οἰκου-
μενικοῦ Πατριαρχείου, ότι ή γενική ἀντιπροσω-
πεία ἀνά τὰς ἐπαρχίας Ἐρέσου και Σμύρνης
κατανάλωσιν αὐτῶν ἀνετέθη εις τὸν ἀξιοτίμον
κ. Κωνστ. Π. Κοτζαμανίδην, πρὸς δν δέον ν'ά-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΜΑΜΣΕΛΚΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ
(ὙΠὸ Henry Greville)

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

"Εν τούτοις ή πρόνοια επέβαλλεν εις τήν πριγκήπισ-
σαν όπως σκεθῆ περὶ έκτικῆς επισκέψεως: δια τήν "Α-
νιούταν, μέθ' ἧς εἶχεν ἤδη μεταβῆ εις Βιστύ. Ἐζήτησε
λαίπον παρὰ τοῦ ξενόδοχου τὰ όνόματα και τὰς δευθύνσεις
τῶν διασημωτέρων ἰατρῶν τοῦ τόπου. "Ενέγραψεν οὕτω
πέντε ἢ εἴς. "Αλλὰ πληροφρηθεῖσα ότι οὔτοι ἦσαν γέρον-
τες, — επειδὴ έτρεπε φειδῶν ἀντιπάθειαν πρὸς τοὺς γη-
ρατοὺς ἰατροὺς, — εζήτησε νά τῇ προμηθεύσῃσι νέον τινα
τοιοῦτόν. "Ως τοιοῦτον τῇ ὑπέδειξαν τὸν Φραγκίσκον Δαρ-
ζεβᾶλ νεαρὸν γάλλον ἐπιστήμονα πρὸ ολίγου περατώσαντα
τὰς σπουδὰς του, ό οποτος περιέχεν ἀπὸ τοῦδε ἐχέγγυα
αἰρουτάτου ἐπιστημονικοῦ μέλλοντος. "Η πριγκήπισσα τὸν
προσεκάλεσε παρεούθως.

"Όταν εἰσῆλθεν εις τήν αἰθυσάν της ή "Ανιούτα κα-
τελήθη ὑπὸ τῆς ταρραχῆς, ἣν ὕψιστοτο πένεστε κατὰ
τήν ἐπίσκεψιν ἰατροῦ ὡς ἐκ τῆς φυσικῆς δειλίας και αἰδη-
μωσύνητης. "Αλλὰ και δεισθῶν ἐταρχῆθη επίσης, διότι...
εις ἔν ἑρμῆριον τοῦ γραφείου του εὐδοκούντο εις μεταλλίον
ἐκ συρμᾶτων άργύρου χρυσάργυρά τινας τρίγες ἐκ τῆς κόμης,
ἣν έφερε, ή χαρμιστάτη κεραλή τῆς πρὸ αὐτοῦ αβραῶς
παθῆνου. "Ο Φραγκίσκος Δαρζεβᾶλ ἤτο ό λαθῶν ἐκ τῆς

πευθύνεται πᾶσα ἀκτησις πρὸς ἀγορᾶν εις τὰς
παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς ὠρισμένας τιμάς.

"Εν τοῖς Π)χεῖοις τῆ 3 Αὐγούστου 1902
Εκ τοῦ Γραφείου τῆς Επιτροπῆς

Απευθυντέον ὡς ἐξῆς:
Κωνστ. Π. Κοτζαμανίδην
Διοδος Πεστεμανζόγλου Αρ. 17.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Βιογραφία Σπυρίδωνος Μαυρογένους. Ἐξεδόθη εις τεῦ-
χος μετὰ πάσης τυπογραφικῆς φιλοκαλίας ὑπὸ τοῦ λυγίου ἱε-
τροῦ κ. Κλεοθούλου Χ. Κοκκολάτου, συναχθεῖσα ὑπ'
αὐτοῦ κατ' ἐντολήν τοῦ "Ελλ. Φιλ. Συλλόγου ή βιογραφία τοῦ
φειμνήστου Σπυρίδωνος Μαυρογένους Πασι, ἀγνωσθεῖσα
ὑπὸ τοῦ συγγραφέως έν τῇ ἐπιμνημίσυνω τακτικῇ γενικῇ
συνεδρίᾳ τοῦ Συλλόγου, ὡδ ό ἐπιφανῆς ἀνὴρ ὑπῆρξεν ἐκ
τῶν πρώτων ἱρυτῶν και προδξρων. Γνωστὴ ή γλαφυρό-

δδοῦ τὸν ἐκ τῆς ἀμάξης ριφθέντα καλυκα μετὰ τῶν τριχῶν
τῆς "Ανιούτας.

"Η γενικὴ ἐπισταμένη εξέτασι: τῆς ἀσθενούς ἐγέννη-
σε δύο συναισθήσεις μεταξύ αὐτῆς και τοῦ ἱατροῦ της,
εἰλικρινῆ συμπάθειαν παρὰ τοῦ ἐνδῆ, εὐγνωμοσύνην παρὰ
τῆς ἐτέρας. Εἶτα ή πριγκήπισσα ἀπέστειλε τήν "Ανιούταν
εις τό δωμάτιον αὐτῆς ἵνα δυνήθῃ νά διηλήσῃ ἐλευθέρως.

— Λαίπον, κ. Δαρζεβᾶλ, εἶπε τότε, θά δυνήθωμεν ἄρά
γε νά μάθωμεν τί πάσχει ή κόρη αὐτῆ: Τὴν ἀγαπῶ
πολύ, τόνον διότι ή μήτηρ της μοι τήν ἐνεπιστεύθη ἀπο-
θνήσκουσα, ὡσον και διότι προσωπικῶς εἶναι ἀξία ἀπειρου
στοργῆς. "Οπδα λαίπον εἶναι αὐτῇ ή μυστηριώδης ἀσθένεια;
— Μυστηριώδης, ἀληθῶς κυρία: διότι μοι φαίνεται
ἠρωτοφανῆς. Πιστεύσατε, με συγγινεῖ πολύ ή γυναικεία
όδύνη ή άφρωνς και ὑποκοινητικῆ. "Ημεῖς οι ἄνδρες δια
μίαν ἀπλήν ἀμυχήν λαμβάνομεν τὸ δικαίωμα και τήν
ἀξίωσιν νά θεωρῶμεθα μέτρτες.

— "Αλλὰ ή αἰτία τῆς ἀσθενείας αὐτῆς πῶς εἶναι;
— Εἰλικρινῶς: σῆς λέγω ότι ἀγνωῶ ἐντελῶς. "Αλλὰ
πιστεύω ότι θά ἐμβιβῶναι εις αὐτὴν σὺν τῷ γρόνῳ εἰάν μοι
περιποιήσῃτε τήν τιμὴν τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

"Η Δαρεία Πευλόδου έν τῇ εἰλικρινείᾳ τοῦ βλέμματος,
έν τῇ εὐγενείᾳ τῶν τρόπων και έν τῇ γλυκύτητι τῆς φω-
νῆς αὐτοῦ ἤντλει ζωηράν πρὸς αὐτόν συμπάθειαν.

— Θεραπεύσατε τήν ἀνδεκτίν μου, εἶπε, και δέν θά
έχητε εἰλικρινεστέραν φιλίην ἐμοῦ. "Εάν ή κόρη αὐτῆ
ἀπέθνησκεν έν τῷ οἴκῳ μου ἐκ τῆς ἀνεξηγήτου αὐτῆς
παθῆτως, θά θεωρῶν ἐκκυτὴν έν μέρει ὑπεύθυνον δια
τοῦτο.

"Ο Φραγκίσκος Δαρζεβᾶλ ὄρθως ἤδη δεισκέπτετο σοδαῶς.
— Εἶπατε αὐστηρόν λέξιν, κυρία. Κ' ἐγὼ επίσης συναί-

της του καλάμου του κ. Κλ. Κοκκιάτρου· δεδομένου δε θέματος, τόσω πλουσίως όσω ή βιογραφία του αιδόμενου σοφού άνδρος, τδ βιβλίον τούτο άποτελει άνάγνωσμα εκ των μάλλον αξιολόγων

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ο κ. Αλιόκος επιβάνων άμάξης καθ' όδόν.
— Νά με πάς τς τδ ξενδοχείτον Ροαγιάλ.
Καί προσθέτει
— Είς τδ τδ τρίτον πάτωμα.

Η μήτηρ

— Ειπέ με λιπών, Θεόδωρε, ποϋ είσαι τώρα είς τήν ιστορίαν;

σθάνομαι τήν προσωπικήν μου εθούνην έν τω ζητήματι. Ο άγιο του Βισού είναι καταστρεπτικός διά τους άναμικούς, και έπομένως διά τήν δεσποινίδα Μίρσκη, ώστε πρέπει άμείσως νά τδ εγκαταλείψητε. Έν τούτῳ δέ περιπτώσει πώς θέλετε ν' αναλάβω τήν θεραπείαν της;

— Επήλθε μεγάλη σιωπή, καθ' ήν άμφότεροι έσκέπτοντο άγνοούντες ποϋ νά καταλήξωσιν.

— Είσαθε σταθερώς εγκαταστημένοι είς Βισύ; ήρώτησε τέλος εκείνη.

— Όχι· είναι τδ πρώτον έτος.

Τόν παρετήρει και έσκέπτετο κατ' ιδίαν: «Εάν είχα τόν νέον αυτόν πλησίόν μου ποτέ δέν θά ήσθένουν.» Έπειτα είπε:

— Θέλετε νά γίνητε έσωτερικός ίατρος είς τόν σίκόν μου; Οι δύο μας μαζί θά σώσωμεν τήν Άνιούταν. Τδ ζήτημα των χρημάτων δέν ύφίσταται δι' έμέ. Προτινέτε άσυνδήπυτε μισθόν θέλετε. Σκεφθήτε.

— Έσκέφθη. Δέχμαι, είπεν ο Φραγκίσκος, μετά στιγμην σιωπής. Δέν θέτω όρον είμή ως πρds τήν διάρκειαν. Δέν δύναμαι νά δεσμευθώ διά χρόνον πλείονα των δύο έτών.

— Έστω, μετά δύο έτη θά έδωμιν. Φαίνεται είσαθε μεμνηστευμένοι;

— Όχι, είμαι έντελώς έλεύθερος· και αισθανόμενος τήν ανάγκην νά δεκαλογήσῃ τήν αίφνιδίαν ταύτην άπόφασίν του προσέθηκεν.—Ό,τι με κατέπεισεν είς τούτο είναι ή πρωτοφανής ίατρική περίπτωσις τής νεαρής ασθenoυσας· θά ήθελα νά μάθω πρds τιμήν τής επιστήμης ποία είναι ή κρυφία αυτή νόσος, ήτις τήν κατέβαλε τόσον πολύ.

— Γράψετε τούς χρηματικούς δρους σας επί του χάρτιου τούτου και θά γράψω και εγώ τούς ίδιούς μου.

Τά δύο δελτία τάχιστα άντηλλάγησαν.

Η πριγκήπισσα διέγραψε τδ μέτ, εν ποσόν, όπερ προσέτινεν ο Δοκζεβάλ και άντ' αυτού ένώγραφε τδ διπλόν.

— Η πελατία σας έν τῃ Βιλλόδα θά ήναι πολυκριβότερα ή όσον νομίζετε. Έπειτα, προσέθηκε θά αναλάβω-

— Είμαι . . . είμαι . . . εκεί ποϋ . . . ο Περικλής έναυμάχησε με τόν Νεπολέοντα . . . άμπερds είς τήν Μόσχαν . . .

Είς σχολείον χωρίου τινός.

Ο δόξασκαλος διδει κηπουρικά μαθήματα.

— Πότε είναι ο καταλληλότερος καιρός διά νά κόψωμεν τά μήλα;

Ο μαθητής.

— Όταν ο νεοκκύρης γυρίσῃ τήν ράχη του.

Τέποις Γ. Δ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Κουρσοϋμ-Λάν άριθ. 3

τε τήν κλεΐδα του φαρμακείου, ήτις εύρίσκειται άκόμη είς τās χείρας του οικουμένου. . . Έχω λείψει τινάς νά σάς διαμηνύσω άκόμη, διά τās όποιās σάς παρακαλώ νά περιμείνητε πρds στιγμήν.

Και έξελοϋσα απέστειλε τήν Ματριόναν φέρουσαν είς τόν ίατρον τδ τίμημα τής επισκέψείs του, άρκετά πριγκηπικόν τήν ποσότητα, έτι δέ και τήν Άνιούταν όπως ευχαριστήσῃ και άποχαιρετήσῃ τόν ίατρον της.

XV

Διήλθον δλόκληρον μήνα είς Ροαγιά, όπου ή ύγεία τής Άνιούτας έσχε μεγάλην βελτίωσιν. Ο ίατρος έθαύμαζεν ως έν των καλλιτεχνημάτων τῶν φύσει; τδ άδρόν τούτο σώμα, έν ό ύπέρχεν τόση ζωτικότητα και τάσις πρds τήν ζωήν διερωτώμενος ποίον άρά γε ύπέρβη τδ κακόν άιτιον τδ ύπενμεϋσαν τήν ζωτικήν ισχύριν του εξείσίου εκείνου πλάσματος, του εύρώστου και τῶν λεπτοροϋς.

Η πριγκήπισσα ήτο καταμαγευμένη εκ των διακεκριμένων τρόπων και τής τελείας παιδείας του νεαροϋ επιστήμονος.

Περί τὰ τέλη του Ιουλίου έπανήλθον είς Βιλλόδα, ήτις ήτο έν πλήρει άνθήσει περιχλοκλυμένη πενταχόθεν από πλουσίας δαλίας, αλτινες; πόσον φειδύνοσαι τούς κήπους; διά των ποικίλων και βλουδέων χρωμάτων των.

Η Άνιούτα έτραχε πανταχοϋ χείρυσσιν και συγκεκινημένη, ό γηραιός κύων τήν επηκολούθει εύτυχής επί τῆ έπανοδου της; ως και όλοι οι ύπέρβη και χωρικοί. Η καταστόλιστος έξ άργυρών και χρυσταλλίνων σκουών τράπεζα παρτίθετο ήδη διά τέσσαρα πρόσωπα. Τδ πῶν έν τῃ Βιλλόδα είλεν ήδη άπόψιν πατριαρχικήν.

(*Επειτα συνέχεια)

ΕΜΜ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗ Σ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλη όδός του Πέρα—283

Τδ φωτογραφείον του όμογενοϋς καλλιτέχνου κ. Ν. Άνδρειωμένου συνιστῶμεν εκθύμως είς τούς ήμετέρους άναγνώστας τής τε πρωτεύουσης και των έπαρχιών, των επιθυμούντων νά φωτογραφηθώσιν

Απαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τās εικόνας του κ. Ν. Άνδρειωμένου, οϋ ή σπανία ειδικότης όμολογεΐται παρά πάντων.

ΓΛΥΚΕΡΙΝΗ ΚΡΙΝΩΝ

Η του προσώπου, του λαιμοϋ και των χειρών επι-δερμίδς, ήτις καθ' εκάστην φθείρεται εκ του άτμοσφαιρικού άέρος, του ιδρώτος, των ήλιακών ακτίνων και ρυτιδοϋται προχωρούσης τής ήλικίας δέν προφυλάττε-

ται εάν επιτριβῃ διά του Κορλιέ, τής γλυκερίνης και λοιπών ψιμυθίων, καθότι πάντα ταϋτα σχεδόν κατασκευάζονται εκ ζωϊκών οϋσιών (πολλάκις ασθενούντων ζώων) ή μεταλλικών όξειδίων επιφερόντων τήν καϋσιν, κηλίδωσιν, ρυτιδωσιν και τελείαν αύτῆς καταστροφήν. Τδ μόνον σήμερα έν χρήσει φάρμακον τδ προστατεύον, λευκαΐνον, και καθιστών τρυφερόν τδ δέρμα του προσώπου και των χειρών είναι ή Γλυκερίνη των Κρίνων του διασήμου δερματολόγου G. FABRIS καθότι δύναται ν' άφαιρή τās κηλίδας του προσώπου (πανάδας), νά εξαλείφῃ τās ρυτίδας, νά αναζωογονή τās ζωϊκάς τῆς επιδερμίδος οϋσίας, νά παρέχῃ τήν νεανικήν τρυφερότητα, θεραπεύῃ πᾶσαν δερματικήν ασθένειαν και άποδίδη στιλπνότητα και λευκότητα κρίνου.

Δοκιμάσατε!

ΣΑΠΩΝ ΚΡΙΝΩΝ προστατεύων, λευκαίνων και καθιστών στιλπνόν και τρυφερόν τδ δέρμα του προσώπου και των χειρών.

ΠΑΙΠΑΛΗ ΚΡΙΝΩΝ POU DRE DE LIS όροσίζουσα, λευκαίνουσα και διατηροϋσα τρυφεράν τήν επιδερμίδα.

Τά άνω είδη εύρίσκονται μόνον έν Πέρα Δίοδος Χατζοπούλου άρ. 11 έν δέ τῃ Πόλει είς Καλπακτζηλάρ-Μπαση άρ. 26